

[Udenrigsministeren.]

gennem forskellige FN-organisationer. Derudover støtter vi det såkaldte Mondlane-institut, og vi synes, det er rigtigt at holde den linje.

Må jeg til slut nævne, at både hr. Niels Helveg Petersen og fru Hanne Reintoft foreslog, at regeringen på ny skulle opfordre den tyske regering til at tilslutte sig ikke-spredningsaftalen. Herom vil jeg gerne sige, at hvis formålet med ikke-spredningsaftalen skal nås, er det vigtigt, at alle lande, der har en aktuel eller potentiel formåen på kernevåbenområdet, tilslutter sig ikke-spredningsaftalen. Dette synspunkt har jeg den 30. september i år givet udtryk for på FNs generalforsamling — jeg citerer fra talen:

„Den danske regering knytter derfor håbet til, at de magter, som i kraft af deres internationale position og betydning bærer et særligt ansvar i disse spørgsmål, vil tilslutte sig traktaten uden yderligere forsinkelse“.

Skal der derfor rettes nogen henvendelse til udlandet, må den, på samme måde som det skete i september i fjor, rettes til en række lande, hvis tilslutning er væsentlig.

Jeg vil gerne herudover sige, at den nye tyske regering jo vil komme til at stå under forbundskansler Brandts ledelse, og det gælder om den kommende regering, som det gjaldt om den forrige, at den fuldt ud er bekendt med vore synspunkter.

Finansministeren (Poul Møller): I sin tale i går bød hr. Per Hækkerup mig velkommen tilbage til arbejdet. Jeg vil gerne kvittere herfor og må måske tilføje, at min glæde ved at gense hr. Per Hækkerup er lige så stor, i hvert fald som ordfører.

Nogle udtalelser, jeg for få dage siden har fremført i Aktuelt Kvarter i et interview med frk. Mette Kryger om de unge, der vender sig imod velfærdssamfundet, gav hr. Per Hækkerup anledning til at rejse spørgsmålet om mit menneskesyn.

Nu har jeg egentlig aldrig troet, at det ærede medlems og mit menneskesyn adskiller sig meget fra hinanden, eller at forhandlinger i dette høje ting skulle udvikle sig til Oxfordmøder, men jeg vil gerne fremhæve, at jeg anser mennesket for det levende væsen, der er skabt med de største muligheder, fordi det er født med person-

lighed, der kan udfoldes til glæde og berigelse ikke blot for den pågældende selv, men for medmennesket i almindelighed. Det piner mig derfor at se mennesker underkaste sig selvødelæggende kræfter, som, hvis man ikke selv holder dem i ave, nedbryder personligheden. Det er det, der sker for dem, som forfalder til misbrug af forskellige former for narkotika. Jeg betragter selv en sådan adfærd som ubegribelig, urimelig og uforståelig, og jeg troede egentlig, at alle var enige herom, da man jo ønsker disse unge under behandling på vore statshospitaler eller under børne- og ungdomsforsorgen, i visse tilfælde endog fængselsvæsenet; det ville man dog ikke kræve, hvis man betragtede deres adfærd som besindig og fornuftig.

Jeg har ikke noget imod, at vort velfærdssamfund stiller sine ressourcer til rådighed for at hjælpe disse unge mennesker, for jeg ønsker naturligvis ikke, at narkomanien skal brede sig i det danske folk ud over alle grænser. Herom er vi jo ikke uenige. Der kan derimod opstå det praktiske problem, om en sådan samfundshjælp skal tilpasses det udgiftsniveau, staten har lagt for det kommende år. Som finansminister har jeg den bestemte opfattelse, at de budgetrammer, der er lagt, skal holdes, og at det er de enkelte fagministres opgave inden for disse rammer at finde frem til dækning for nye udgiftskrævende foranstaltninger. Havde en finansminister ikke denne indstilling, ville der ingen grænse være for den offentlige udgiftsstigning, og jeg mener, at budgetrammerne er tilstrækkelig vide til, at der inden for dem kan tilvejebringes det fornødne grundlag for påtrængende nye udgifter. Da budgetrammerne tilmed er afstemt med de kommende års indtægtsmuligheder for staten, er den opfattelse, jeg har, vist også den eneste, der i denne og andre sager, som måtte opstå, kan befri os for nye skatte- eller afgiftsforhøjelser.

Hr. Per Hækkerup kom i sit indlæg også specielt ind på børne- og ungdomsforsorgens forhold, idet han anførte, at denne forsgsgren i forvejen var ramt af regeringens stramning af den økonomiske politik, hvorfor narkotikabevillingerne ikke burde tages af dette i forvejen reducerede budget. Inden diskussionen om dette spørgsmål løber helt løbsk, vil det dog være ønskeligt